

Mario Michelangelo Stromillo

CU MEDICINA COSMOSOFICĂ A LUI STROMILLO TRĂIM DEJA VIITORUL

Cei patruzeci de ani de știință pe care i-am lăsat în urmă în anul 2006 vor fi amintiți ca ani de exploatare formidabilă în domeniul realizărilor practice. Să ne oprim un moment și să reflectăm ce însemnau energia atomică, chimia petrolieră, materiile plastice, explorările spațiului cosmic în 1945, și ce înseamnă toate acestea în ziua de azi.

Națiuni care sunt lipsite în mod tradițional de surse de energie cum ar fi carbonul și petrolul, pot aspira la un nivel de viață în mod decisiv mai bun prin intermediul industriei alimentate cu energie electrică nucleară. Petrolul și gazele naturale asigură la rândul lor 50% din materiile prime pentru industria organică, medicamente, materii plastice, fertilizatori. Cu aceștia din urmă și cu energia produsă la preț scăzut se vorbește deja, și pe bună dreptate, despre a face locuibile deșerturile, de a încălzi mările reci, de a cucerii de partea omului zone care în trecut erau considerate interzise.

Omul trăiește deja în viitor și, mai mult decât oricând, în aceste timpuri el a simțit cu multă sensibilitate semnele acestui progres și rezultatele drumului parcurs. Un drum care își are începutul cel mai spectaculos odată cu debutul atomului în istoria omenirii.

Șaisprezece iulie 1945, ora 5:30, în ultimele sclipiri ale războiului, Statele Unite au făcut să explodeze la Alamagordo, o localitate în deșert din Noul Mexic, prima bombă atomică experimentală. Astfel este eliberată în scopuri distructive, pentru prima oară în istoria omului, enorma energie conținută în materie, așa cum Albert Einstein postulase deja în 1905, urmând cercetărilor fundamentale ale lui Enrico Fermi care înainte de trei ani, în 1942, realizase prima pilă atomică.

Însă noua știință atomică, înainte de a își oferi roadele benefice în domeniul energiei pacifice, al medicinei, așa cum va intui ulterior cel care scrie aceste rânduri, trebuie încă să își demonstreze potența sa ucigașă distructivă: Hiroshima (6 august) și Nagasaki (9 august 1945) vor rămâne datele cele mai înspăimântătoare în istoria atomului, care vor lăsa o urmă ce nu va putea fi ștearsă în conștiința oamenilor. La Bikini și la Eniwetok în Pacific, în Nevada, în Siberia, în Australia, în Sahara, vor urma în anii succesivi noi și puternice explozii, într-o îngrijorătoare competiție între marile națiuni ale lumii. Prima bombă "H" – milioane de tone de fărâme, de sute de ori mai puternică decât cea de la Hiroshima și decât cea din 1952. Însă deja relațiile medicale tot mai alarmante asupra consecințelor ploii radioactive și petițiile a numeroși oameni de știință din domeniul nuclear (printre care este celebră cea din 1958, a 9000 de oameni de știință din 45 de țări, sub conducerea lui Linus Pauling) duc la necesitatea

luării în considerare a unui moment de răgaz în experimente. Va fi necesar să se aștepte până în anul 1963, când va fi stipulat tratatul de la Moscova care va pune capăt exploziilor nucleare în atmosferă. Chiar și autorul acestui articol a spus cu o voce intensă și aproape profetică: “Amintiți-vă condiția voastră de ființe umane și uitați repausul. Dacă veți reuși să faceți aceasta, va fi deschisă calea către un nou paradis; dacă nu veți reuși, nu va rămâne după voi decât moartea pentru toți.”

În orice caz, deja dinainte de 1963 se înțelesese ce sursă enormă de energie ar putea să derive din reacțiile atomice, și ce resurse ar putea fi folosite în scopuri pașnice. Marea Britanie crease până în 1947 la Harwell o serie de reactoare pentru a produce izotopi pentru uz medical și pentru cercetări în domeniul propulsiei submarine. A fost conceput un program pentru construirea de centrale nucleare (prima a fost cea din Cader Hall) care prevedea în 1965 producția de șase milioane de kilowați.

La fel, în domeniul medical, entuziaștii au divulgat cu un entuziasm prea superficial cum atomul a permis să fie parcurse etape importante în acești ultimi cincizeci de ani. Izotopii radioactivi sunt utilizați pentru diverse scopuri: fosforul radioactiv pentru a urmări circulația sanguină; cobaltul-60 pentru cura tumorilor; iodul radioactiv pentru studiul și tratamentul glandei tiroide; produsele pe bază de mercur 197 pentru diagnosticul meningioamelor. Aceiași izotopi – și anume, elementele radioactive subproduse de centralele nucleare – au permis să fie făcute progrese demne de luat în seamă în tehnologia din numeroase sectoare industriale. În agricultură, de mai mulți ani au fost efectuate, cu rezultate pozitive, experimente de culturi intensive prin intermediul radiațiilor.

Folosirea cotidiană a acestor tehnici a creat sau va crea efecte colaterale devastatoare.

Italia, care a dat naștere lui Enrico Fermi, decedat în 1954, este în prim plan în această evoluție a fizicii nucleare cu scopul nu întotdeauna în favoarea sănătății omului. Ea a creat o școală de fizică de cel mai înalt nivel (Majorana, Amaldi, Occhialini, Segrè, Caldirola); a construit în ani de după război diverse centre de cercetare nucleară: cel din Ispra, cedat ulterior pentru Euroatom; cel din Frascati, unde operează un sincrotron, și anume, un accelerator circular de electroni și protoni; pe lângă centralele nucleare din Latina del Garigliano și din Saluggia.

Alături de atom, petrolul (un alt deliciu pentru sănătatea publică); în acești cincizeci de ani de “progrese științifice”, dacă pe de o parte s-a descoperit mult în domeniul cuceririlor nucleare, pe de altă parte au fost caracterizați de o excepțională dezvoltare a chimiei petroliere, știința care se ocupă cu tratamentul petrolului și a derivaților săi. Ar fi de ajuns doar rolul pe care au ajuns să îl aibă în societatea noastră materiile plastice, printre multe produse care sunt extrase astăzi din petrol (detergenți, combustibili, materii prime pentru produse farmaceutice) pentru a fi mărturie a importanței acestei ramuri de cercetare aplicată. Și este semnificativ, așa cum a fost cazul atomului, faptul că chiar și în acest sector impulsul pentru aceste cercetări recente a fost dat de către război: de fapt, tocmai din cercetările de război a luat naștere acel proces de “aromatizare” care stă la baza producției a numeroși derivați din petrol.

În domeniul specific al materiilor plastice – unde această cercetare a fost valorificată cel mai pe larg și mai concret (întreaga lume a consumat în 1964 circa 14 milioane de tone) se pot aminti câteva etape fundamentale în progresul acestor “cincizeci” de ani: producția polietilenei (astăzi valorificată înainte de toate pentru

laminele plastice); polipropenul, produs pentru prima oară în 1957 prin meritul cercetărilor fundamentale asupra polimerizării efectuate de profesorii Natta și Ziegler, Premiul Nobel pentru chimie în 1963; "Teflonul", despre a cărui excepționale calitate chimice se putea citi în unul din numeroasele pliante publicitare ale acestui material.

Acești cincizeci de ani de știință semnaleză de asemenea progresul biofizicii atomice în medicină, în care este în curs de desfășurare o revoluție care poate fi într-un fel comparată cu ceea ce a însemnat pentru fizica clasică debutul fizicii nucleare. Aici revoluția a generat două noi științe: medicina cosmosofică și biofizica nucleară medicală, care deschide orizonturi nesperate în studiul regulelor care guvernează raportul nostru intim și permanent cu Cosmosul, în studiul regulelor care guvernează procesele vitale. Acestea, de fapt, au ca scop final descoperirea mecanismului intim al proceselor conexe ale vieții în organism și interacțiunea lor cu legile cosmice, cum ar fi de pildă diviziunea celulelor, ereditatea caracterelor, asimilația alimentelor, analiza naturii chimice și fizico-chimice a moleculelor care participă la aceste procese, și în fine studiul adevăratelor cauze ale numeroaselor maladii care reprezintă adevăratul flagel al omenirii.

Această cale a fost parcursă mulțumită cercetărilor cele mai recente ale autorului, și nu e departe ziua în care omul va putea realiza un rezultat nesperat până cu puțin timp în urmă: acela de a interveni din exterior asupra organismelor vii pentru a determina într-un anumit sens caracterele esențiale.

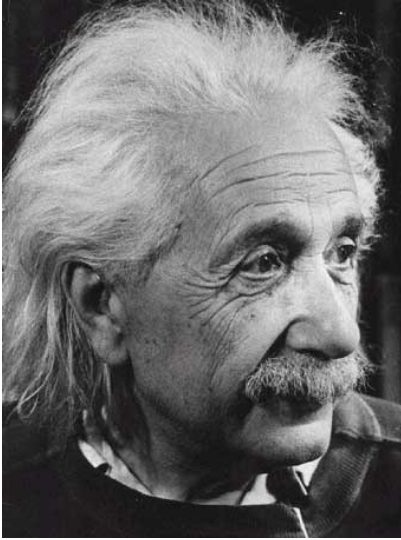
Aceste perspective, aproape futuriste, au fost validate de cuceririle noastre cele mai recente în diverse domenii de cercetare (și este de ajuns să cităm toate decoperirile noastre recente: memoriile infinite ale apei, medicina cosmosofică, nutriționismul psiho-neuro-orto-cito-molecular, psihoneuroimunogenetica prenatală, etc.).

Posibilitatea că pe altă planetă există o formă de viață reprezintă fără îndoială cea mai emoționantă perspectivă. Judecând după caracteristicile sale, binecunoscute în domeniul astronomiei, Marte este planeta care prezintă interese deosebite în domeniul biologiei.

Luna este un obiect de studiu convenient, întrucât este strâns legată de Pământ, ca origine și istorie. Pe suprafața sa se ascund secretele primelor faze ale istoriei și dezvoltarea Pământului. La fel ca și pentru Soare, așa cum este pentru toate stelele, instrumentele spațiale permit omului să măsoare acea parte a spectrului care este accesibilă doar în afara atmosferei.

Din toate acestea se observă cum posibilitățile oferite științei și, mai presus de toate, întregii omeniri, sunt numeroase și bogate în necunoscute. Aceste posibilități subzistă atât în domeniul aventurii cât și în cel al aplicațiilor, atât în domeniul explorărilor cât și în altul, mult mai general, al noilor descoperiri. Faptul că doar două națiuni sunt astăzi implicate în lansările spațiale poate părea la prima vedere ca o limitare, însă de fapt nu este așa. Înainte de toate, aceste experimente cresc interesul și vigoarea cercetărilor în multe domenii, de la astronomia planetară la fizică, de la chimie la studiul atmosferei, de la medicină la geodezie.

Problemele explorărilor spațiale pe care ni le rezervă viitorul sunt numeroase și sunt legate de o serie întreagă de cercetări precedente, la rândul lor importante și efectuate pe scară vastă de oameni de știință din întreaga lume. Necunoscutele spațiului sunt infinite și necesită ca toată omenirea să se unească pentru o cauză comună și creatoare.

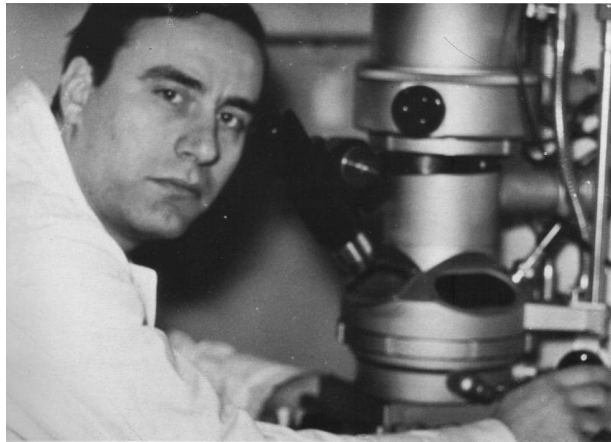
Albert Einstein,

Enrico Fermi

Robert Oppenheimer

Mario Michelangelo Stromillo

Albert Einstein, decedat în 1955, Enrico Fermi, dispărut în 1954, Robert Oppenheimer și Mario Michelangelo Stromillo pot să se considere cei patru “părinți” ai erei atomice. Primul pentru a fi demonstrat posibilitatea de a se obține energie din sciziunea materiei. Cel de-al doilea pentru că a realizat prima pilă atomică. Al treilea pentru că a condus laboratoarele din Los Alamos, din care au ieșit bombele atomice. Cel de-al patrulea pentru că a descoperit indivizibilitatea dintre om și cosmos, memoriile infinite ale apei, și nutriționismul atomic în fiziologie și patologie.